

81. славянското название Одра, на което значението както и на "Одруса" остава тъмно. Въ *Dacia ripensis* или крайбръжната Дакия, що образувала днешната Дунавска България въ врѣмето на Аврелияна, Прокопи споменува едно градище 'Οδρίουζο, което споредъ Томашекъ ще да е било въ свързка съ тракийското 'Οδρύσαι.

Къмъ западъ възъ течението на р. Хебросъ заселищата на одризитѣ се простирани до онѣзи скалисти върхове, гдѣто отдавна ще е съществувало заселище, на което тракийското име не е извѣстно и което Филипъ II. Македонски, слѣдъ покорението на Тракия, е уредилъ като Македонска колония, подъ гръцкото име Φιλίπποπολις, по тракийски нарѣчена Pulpi-dava, което значи пакъ Филиповъ градъ, отгдѣто произлиза и днешното име на града Пловдивъ. Западнитѣ съсѣди на одризитѣ били воинственитѣ беси или сатри — Βησοί, Σάτραι въ днешната Т.-Пазарджишка област, подраздѣлени на нѣколко по-малки клонове, отъ които онѣзи въ Родопитѣ почти прѣзъ всички врѣмена на стария вѣкъ успѣли да запазятъ своята независимостъ противъ всѣки завоевател и за това старитѣ автори нѣколко пѣти ги споменуватъ като независими тракийци — Θράκες οἱ αὐτόνομοι. Беситѣ били прочути рудокопи и ковачи;⁶⁾ тѣ знаели да ковятъ мѣдъ, желѣзо, сребро и злато; въ тѣхнитѣ ковачници се работели прочутитѣ въ старо врѣме тракийски орѣжия, особено желѣзни мечове — μάχαιρα или σπάλην и тракийската сѣкира — πέλεκυς Θρακικός. Главенъ градъ на Беситѣ е билъ Bessaraga, подъ сѣвернитѣ склонове на Баба-баири до селото Башикара, на югъ отъ Т.-Пазарджикъ. При това беситѣ били пазители на общетракийското народно светилище — Дионизовия храмъ, който се намиралъ, споредъ Херодота VII. 111, на единъ отъ най-високитѣ Родопски върхове; въ храма е билъ и Дионизовиятъ оракулъ, въ който имало и пророчица, подобна на Пития въ Делфи.⁷⁾

На изтокъ прѣдѣлитѣ на одризкото племе отивали до околността на Byzantion, сегашния Цариградъ. Между основателитѣ на този градъ нарѣченъ по името на тракиеца Βύζης или Βύζας прѣданията споменуватъ и 'Οδρύουζς, който билъ царъ на скититѣ. По на изтокъ отъ одризитѣ между Черноморското крайбрѣжие и Пропонтида живѣли ти-

⁶⁾ За древнитѣ рудници въ Тракия, особено въ Родопитѣ и за металургията на беситѣ. слав. Jireček K., Archaeologische Fragmente aus Bulgarien: II Alte Bergwerke въ Archaeol. epigr. Mittheilungen aus Oesterreich-Ungarn, X. 75—85.

⁷⁾ Този оракулъ посѣтилъ Александъръ Велики на похода си противъ трибалитѣ; виното, което излѣлъ върху жертвеникъ като жертва, веднага се запалило и пламнало високо надъ храмовия покривъ, дори до небото. Същото чудо се случило отпослѣ и на Октавия, бащата на Августа, когато минавалъ съ войска прѣзъ Тракия и „въ светата гора на Диониза съ варварски обредъ“ питалъ за бѣдѣщата сѣдба на сина си, въ знакъ, че Августъ ще стане господаръ на цѣлия свѣтъ. Слав. Suetonius, Augustus 94. Интересниятъ този пасажъ гласи: „Octavio postea, quum per secreta Thraciae exercitum duceret, in Liberi patris luco barbara cerimonia de filio consulenti idem (sc. dominum terrarum fore) affirmatum est a sacerdotibus, quod infuso super altaria mero, tantum flammae emicuisset, ut supergressa fastigium templi ad coelum usque ferretur, unique olim omnino Alexandro Magno, apud easdem aras sacrificanti, simile provenisset ostentum“ — Дриновъ, Заселение Балканскаго полуострова Славянами, стр. 4. изказалъ мнѣние, че това Дионизово светилище трѣбва да се търси до върха Гьозъ-тепе въ Родопитѣ въ Доспатска планина, дѣто се намирали грамадни развалини на „царска палата“ и нѣкаква си царска могила. — Глед. Jireček K., Cesty po Bulharsku, стр. 335—336.